

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Tertius gradus consurrectionis, omnia penetrans creata, & animam
vulnerans. Cap. XLIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Amor ca-
lidus.

valde incalescant: quod inde accidit, quia nullum medium patiun-
tur inter se & Deum, ita quod amor eorum oritur ex amore Dei, ni-
hil in amando aliud quarens, quam purè & nudè solum Deum. Ut autè
melius ad illud perveniatur, & in eo perseveretur, debet homo assu-
mere consuetudinè offerendi Deo sedulam oblationem affectuosè &
amorosè gratiarum actionis, & eniti statim renchere in Deum amo-
roso effluxu, omnia accepta dona, gratias, virtutes & spirituales con-
solationes, recognoscendo perfectè, se ista non ex se vel suis meritis
recepisse, sed duntaxat purè ex abyssali largæ bonitate Dei: fatendo
etiam se indignum omnibus donis à Deo receptis, ex intima recogni-
tione propriæ vilitatis, & hoc modo poterit idoneus fieri ad plura do-
na recipienda.

Rechenda
omnia in
Deum.

*Tertius gradus consurrectionis, omnia penetrans creata, et animam
vulnerans. Cap. XLIV.*

Inuitatio
inæterna.

Tertius gradus istius consurrectionis fit in quadam exercitatio-
ne, & inuitatione, aut allectione cordis ad altiore, & puriore
complexum divini amoris in vnitatem cordis. Hæc inuitatio su-
per omnes priores delicias, & consolationes cor amantis replet: quia
sicut cognitio hominis in isto gradu subtilior efficitur, ita etiam affe-
ctio, sensio, inactio gratiæ, intentio & amor multo sublimiora, dulciora,
nobiliora, & puriora fiunt. Hæc enim excitatio siue inuitatio, est
quædam æterni solis illuminatio, dans homini cognitionem, & deside-
rium omnia dona Dei, suavitatis videlicet, & consolationis prætere-
undi, atque sine dilatione consurgendi in nuda brachia nudi divini a-
moris: quia in isto gradu Deus trahit hominè, & omnes vires eius ad
se, & omne quod infra Deum est, fit ei nimis modicum, & vile ad qui-
escendum in eo. Isto divino tractu cor ineffabili dulcedine, & incundi-
tate dilatatur, atque expanditur, ita ut non facile humana virtute va-
leat claudi: omnesque vires animæ preparant, & ornant se ad requies-
cendum in vnitatem spiritus, cum dilecto in lectulo amoris, & pacis, cor
etiam ipsum, eò quod tam late apertum est, læditur & vulneratur.
Quamvis autem læsionem amoris patiat, tamen tristitiam non ha-
bet: quia amoris vulneratio est dulcissima passio, & leuissima poena.
Nec hoc mirum est, cum scriptum inueniatur, nonnullos, propter tan-
tam cordis ad apertionem mortè incurrisse. Et istud accidit ex gau-
dio, voluptate, vel amore, prout in libro Apum legitur, quod Brugi
deuota

Cordis
apertio.

denota quædam femina in sermone moriebatur præ magnitudine amoris. Similiter legimus de quodam milite, qui moriebatur in loco, de quo Dominus noster celos ascendit. Ista lesio est etiam signum post futuram spiritualis sanitatis, atque diuinæ visitationis: quia Christus splendidus sol iustitiæ infundit secundò, & tertio, imò multis vicibus huiusmodi vulnerato cordi radios diuinæ claritatis, dulcedinis, & caritatis, excitando multoties animam ad amplexum suæ unitatis, sicque cordis vulnus renouat, & aggruat: veruntamen eo tempore vulnus hoc vntum est superabundantissimis delicijs, quas cor ipsum recipit. Dum igitur Christus fluenti sua gratia cor tam dulciter inuitat, & cor ipsum totis viribus se erigit, ad osculum diuinæ vnionis, & tamè con- sequi non valet, concupitam spiritus vnitatem cum Deo. in plenitudine deliciarum, mox in languorem incidit spiritualem, ita vt anima bene dicere possit: Annuntiate dilecto meo, *quia amore languero*. Et sic vnus fertidus impulsus additus alteri; adurit, consumit, & exicat humidum radicale naturæ. Sed ne palleas. ò amorose spiritus: nam languor iste *non est ad mortem, sed pro gloria Dei* & hominis salute; si discretè se in isto regere voluerit. Cum itaque anima spirituale osculū consequi non valet, & eo carere non vult, amoris exinde impatiētia generatur totum hominem interius, exteriusque intolerabili estuatiōe perurgens & præmens, adeo vt nullum citra Deum solatium admittere possit, omniaque paratus sit sustinere, vt id quod amat, obtinere valeat. Hic impatiens amor cor amantis consumit, & sanguinem eius ebibit, totam corporalem naturam absque exteriori labore debilitans & conterens, fructusque spiritualium virtutum & exercitiorum decoques & perficiens. Ad hunc tertium gradum consurrectionis pertinet quintus gradus amoris, qui dicitur amor acutus. Dicit Hugo de S. Victore super septimum cælestis Hierarchiæ Dionysij, quod amor iste idcirco dicitur acutus, quia facit quendam amoris impetum & vehementiam desiderij ardentis, ferentis se in amatum, & intrantis, & penetrantis, vt ibi sit, vbi est ipsum quod amatur, cum ipso, & in ipso: & non solum calidus efficitur ab amato, sed instar acuri penetrat omnia, vt in dilecto solo requiescat. Et quia anima verè amans magis est vbi amat, quàm vbi animat, hinc est, quod oculos intellectuales continuè dirigit in eum, quem diligit, contemplaturque cum gloria & honore coronatum *corrente voluptatis suæ inebriantem vniuersam celi militiā: se verò conspicit tanquam exulem, proscriptam à patria, innumerabilibus calamitatibus*.

Dddd 3:

tatibus:

tatibus circumdatam: hinc iterum interdum nascuntur multi gemitus, lachrymae, & anhelosa desideria. Lachrymae autem huiusmodi vel in modico refocillant & reficiunt, & sunt utiles eo tempore ad conseruandam valetudinem corporalem, qua facilius amor impatiens sustineri possit, & naturae sanitas conseruari.

Reuelationes quomodo à Deo fiant. Cap. XLV.

Reuelationes fieri multasariam.

CAeterum, quia ibi est oculus, ubi amor requiescit, praesertim iste acutus & penetratiuus, omnes animae vires in solum Deum trahens, idcirco frequenter contingit, quod spiritualis oculus animae in dilectum directus recipit multas illuminationes arcanae diuinae veritatis: quia amor est principalis causa, propter quam amici mutuo sibi sua secreta reuelant. Vnde dicit Richardus lib. iiii. de Cōtemplatione: Ex magnitudine dilectionis depēdet modus diuinae reuelationis. Et ideo huiusmodi amator interdum sursum rapitur, ei que reuelantur veritates sibi aut alijs necessariae, aut in imaginibus corporeis, aut similitudinibus spiritualibus edocetur, vel etiam de futuris aliqua reuelantur, quae visiones aut reuelationes dicuntur, & plerumque in figuris imaginarijs ostenduntur. Interdum etiam recipiuntur veritates intellectuales vel similitudines aliquae spirituales, quibus seipsum Deus utcumque (secundum quod sibi placuerit) imprimi oculis intellectualibus hominis: & ista adhuc ex parte possunt verbis depromi. Aliquando in mentis excessum rapitur amator impatiens, licet non penitus extra se, in quoddam incomprehensibile bonum agnoscendum aut fruendum, iuxta mensuram & modum, quibus Deo cōcedere placuerit: sed hoc non potest explicari aut plenè comprehendere, eò quod Deus subitis spiritualibus intellectualibusque fulgoribus coruscet in spiritu instar fulguris, quod subito splendet & disparet. Et quamuis splendor iste spiritum hominis velut in momento supra se rapiat, mox tamen ut splendor ille transierit, spiritus ad se reuertitur: & haec est operatio Dei, amantem spiritum valde clarificans lumine intellectuali. Interdum denique recipit spiritus irradiationem cuiusdam luminis, in quod appetitiua cordis affectio ad eò intrahitur, quod astuanti impetu se erigit obuiam praefato lumini, statimque in huiusmodi occursum cor inebriatur torrente insolite voluptatis, in tantum, quod ob angustiam cordis ipsam oporteat erumpere, sicut vinum nouum erumpit ex obturato vase: & vocatur in Scripturis iubilus, hoc est, gaudium cordis, quod nec verbis explicari potest, nec occultari. Interdum etiam nate interior

Iubilus.